

ÖSSZHANG

A Rákoscshabai Református Egyházközség lapja

Túrmezei Erzsébet:

HÚSVÉTI CSEND

Lelkem, dalolj a húsvét örömről!
Csengjen a hangod, mint a hegyi
csermely
fentről hozott kristályos-tiszta hangja,
mint a hóvirágok fehér harangja.
Legyen dalodban élet és erő...
fakadó rügyek, fesledő virágok:
a tavasz, mely meggyőzte a világot.
Legyen benne ragyogó diadallal
a hosszú éjszakát előző hajnal!
Az a mosolygó, bíborfényű reggel,
melyben a sírban hasztalan keresték
gyászt illatozó, könnyes kenetekkel
a Názáreti Jézus drága testét,
mert élt, előttük feltámadva járt.
Visszhangozd szívük ujjongó szavát.
Húsvétről zengjen, zengjen hát az ének!
Lelkem, adj hangot húsvét örömének!

Figyelek... várok... Csend van, hosszú,
tisztá,
mint mikor az ég harmatkönnnyét issza
minden fűszál még... és hiába kérem:
ösvényein ott jár az élő Mester
feltámadottan, tündöklő-fehéren,
bűn és halál felett vett diadallal.
Ujjongó lelkem lépteire hallgat
és ezt a csendet hogy zavarná dallal?!

Jézus mondja: "Én vagyok a feltámadás és az élet. Az, aki bennem hisz, élni fog, még ha meghalnak is; és aki él bennem hisz, soha nem fog meghalni. Hiszed ezt?"

János 11: 25-26

Túrmezei Erzsébet:

„TUDSZ-E VALAMI JÓT?”

Kérdést őrizgetek szívemben.
Kérdője rég elköltözött.
De milliók szomjúsága, reménye
rejtőzik tréfás kérdése mögött.
Mert olyan emberi jó hírre várni!
Derűs mosollyal egyet tudakolt,
ha beléptem: „Tudsz-e valami jót?
Mert ha nem, hát találj ki!”

Tudtam valami jót. Kitalálni se
kellett.

Betegágya, halálos ágya mellett
az a jó hír volt az erő, a béke,
utolsó, boldog menedéke,
szervedést beragyogó, drága cél,
örökké új örömhír: *Jézus él!*

„Tudsz-e valami jót? –
visszhangzik egyre bennem.
Tudok! Azóta sem kell
bús bajpostának lennem,
Fénytelen szeműek közt
fénytelen szívvel mennem.
Örömmondó lehetek
énekekkel, tettel, szóval,
Jó hírre szomjazókat
itatva örök jóval,
Szeretni és szolgálni
szent, új erőt adóval,
Bánatot oszlatóval,
szívet vigasztalóval!
Évek hulló levelét úzheti őszi szél.
Örök tavaszi jóhír
énekel a szívemben
diadalmasan, frissen: JÉZUS ÉL!

Boldog Új Élet Krisztusban

Az alábbi áhítat 2021. január 6-án hangzott el a Nagymama kör nyitó alkalmán:

Olvasandó: János 4, 6b-7; 9-10; 13b-14

Kedves Testvérek! Néhány napja benne vagyunk az új évben. Annyira friss, hogy néha tévedésből még 2020-at vetünk papírra. Szeretnénk egy kedves esetet elmondani, ami nemrég esett meg az unokánkkal. Mi, felnőttek Boldog Újévet kívántunk egymásnak. Egyszer csak megszólalt a 3 éves unoka, és ő kissé félrehallva a mondatot, így szólt: boldog Újélet. Testvérek! Ennél találóbb újesztendei kívánságunk ne is legyen: A boldog új és örök élet Krisztusban! Az ígében olvasható örök életre buzdó víz is ezt a boldog és örök életet jelképezi. Azt gondoltam, hogy erre a kedves gyermeki elszólásra alapozva, és a kalauz szerinti ígére támaszkodva a mai áhítatunk szóljon arról a teljes életről, amit Jézus Krisztussal való személyes találkozás révén nyerhetünk el. Mert mit is olvasunk egész héten? Jézus drámai és felemelő találkozását a samáriai asszonnal. Alig 2 hete karácsonykor hangzott az örömhír: **„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.”** (Titusz 2, 11) És íme az üdvözítő kegyelem megjelent ennek az asszonynak is. Ott ül a kút szélén teljes emberi és isteni valóságában, hogy megmentse őt, akinek sejtelve sincs arról, hogy elrontott életéből Krisztus meg fogja szabadítani. Lehorgasztott fejjel érkezik, és ujjongva fog távozni a Jézussal való találkozás után.

Gondoljunk csak bele: hány ilyen különleges találkozásról számol be a Szentírás! Máté, a vámszedő, a halászok, Zákeus, az egyik lator a kereszten, a szerecsen főkomornyik, Lídia a bíboráros asszony, a filippi börtönőr, Saul a képzett farizeus, és sokan mások. Mind más és más történet, és Isten kegyelméből minden találkozásnak egy lett a vége: megtérés és újjászületés. A lelki halálból mindnyájan

örök életre juthattunk. Olyan szépen fogalmazza ezt meg Pál apostol a római levélben: **„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”** (6, 23) Vagyis aki hisz Őbenne, az nem vész el, hanem övé a kegyelem és az örök élet.

Testvérek! Hát nem ugyanez történt velünk is? Gondoljunk csak vissza! Életünk egy pontján elérte mindnyájunkat Isten érthetetlen kegyelme. Kit gyermek, kit ifjú korában, kit élete delén, kit pedig alkonyatkor. És most ebben a történetben személyesen elérte ezt a félig-meddig idegenné vált asszonyt, akiben bizonytalan módon még megvolt az ismeret és a vágyakozás a megváltó után. Ott ül Jézus a kút kávján. És jön ez az mai kifejezéssel élve – többszörösen hátrányos helyzetű: samáriai asszony, akit a zsidók elkerültek, aztán nő volt, akikkel a férfiak abban az időben nyilvánosan gyakran szóba sem álltak, és a Jézussal folytatott beszélgetés során az is kiderült, hogy eléggé nehéz volt a magánélete. Vagyis mindenki megvetette. Ezért ment a déli hőségben a kútra, nem kívánt senkivel sem találkozni. És ez a kút és ez a találkozás Jézussal élete fordulópontjává vált.

Testvérek! Van-e a mi életünknek ilyen találkozási pontja? Mindenkinek, kell, hogy legyen. A mi személyes életünkben is kell, hogy legyenek ilyen Jézussal való személyes találkozási pontok., és minősített idők, amelyek, mint valamilyen szilárdan bevett oszlopok kimagaslanak életutunkból: ezek azok a ritka alkalmak, amikor Isten különös erővel megszólal életünkben. A Szentírás tanúsága szerint mindössze néhány ilyen lehetőséget kapunk az Úrtól. Ne legyünk érzéketlenek,

mint a bibliai zsidók is, akik nem vették észre a meglátogatásukat. Jó dolog, ha úgy tudunk visszatekinteni az életutunkra, hogy fel tudjuk fedezni, számba tudjuk venni ezeket az oszlopokat.

Mikre gondolhatunk ilyenkor? A megtérésünkre, vagy arra a folyamatra, amikor felfedeztük, hogy Isten szemében nem vagyunk jó emberek, amikor Isten igéje rávezetett arra, hogy kárhozottban vagyunk, hogy szükségünk van arra a személyre, aki így jelentette ki magát a samáriai asszonynak: **„Én vagyok az, aki veled beszélek.”** Ő a mi drága megváltó Urunk.

Végül van még egy dolog, amiről feltétlenül beszélünk szükséges a Jézussal való találkozásunk áldott következményeiről. Ez pedig az, hogy elpeccsételt bennünket az ő Szentlelke által, hogy Isten fiaivá lettünk, ahogy szintén János írja: **„azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében.”** Vagyis családtagokká váltunk, és Jézussal együtt elindulunk a keskeny, nehéz, de gyönyörűsége úton, miközben

személyiségünk, életformánk, élet-felfogásunk, életgyakorlatunk kezdi visszanyerni az édenkertben elvesztett istenképűségünket. Jézussal elindulunk a megszentelődés útján. A Szentlélek új életcélokat tűz elénk: Isten dicsőségére élni és szolgálni, ahogy az Úrvacsora alkalmával meg szoktuk ígérni és fogadni, hogy ettől kezdve életünket igyekezünk az Úrnak szentelni, ahogy a samáriai asszony is tette. Ez pedig az evangélium hirdetése. A 28-29. versekben így tesz bizonyosságot: **„Az asszony pedig ott hagyta korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem. Vajon nem ez-e a Krisztus?”** Arra biztat bennünket az ige ebben a történetben is, hogy ajándékainkkal élve, imádságos lélekkel – amennyiben a testi erőnk engedi - az Istentől átvett kincseket ne tartsuk magunkban, hanem adjuk tovább a körülöttünk élőknek, akiket az Úr elénk hozott, vagy ránk bízott. **„Hirdessük nagy tetteit Annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el minket.”** (1 Péter 2, 9b) Ámen!

Testvérek! Az alábbi kérdések segítségével, - akinek szívében van – elmondhatja gondolatait, bizonyosságait.

1.) Vissza tudunk emlékezni az első személyes találkozásunkra Krisztussal? Amikor az Ő igéjén keresztül megszólította a szívünket?

2.) Emlékezünk-e azokra a drága testvérekre, akik segítettek annak idején a hitre jutásunkban, és akik imádkoztak értünk?

3.) Milyen érzés volt megtudni azt az örömhírt, hogy Istennek már nem csak teremtményei, hanem örökbefogadott gyermekei is vagyunk, és örökségünk az örök élet?

Terdik Tamás

„... szíveteket és nem ruhátokat kell megszaggatni.” Jóel 2,13

Az alábbiakban nagyböjt időszakára tekintettel Dr. Fodor Ferenc PhD teológiai docens úr és a reformatus.hu oldal böjtről szóló írását szeretném megosztani a Testvérekkel.

„Református kegyességünk elfelejtett formája: a böjt.

Ha református emberek között a böjt szóba kerül, még a Szentírást rendszeresen tanulmányozók is bizonytalanságot éreznek. Mit jelent ez? Koplalást? A középkor aszkétáinak életidegen felfogását? Van-e a böjt bibliai tanításának ma is érvényes üzenete? – kérdezzük. Növeli a bizonytalanságot, hogy valamilyen formában minden vallásban fellelhető. Nem csak a bibliai, hanem a Biblián kívüli vallások is ismerik.

Református Bibliaolvasó Kalauzunk s az egyházi kiadású naptárak évről-évre feltüntetik böjt első vasárnapját. Országszerte sok gyülekezetben – Sárospatakon is – olyankor úrvacsora osztás van.

A böjtöt az Ószövetség népe is ismerte és heti rendszerességgel gyakorolta, az Újszövetség népe pedig átvette. A próféták felléptek a böjt tartalmát vesztett, csak külsőségekre épülő, magamutogató gyakorlata ellen (Ézs 58,1-5; Zak 7,14 kk.) – Jézus ugyanúgy (Mt 6,16).”¹

„A negyvennapos – hamvazószerdától húsvét vasárnapig tartó – étkezési megtartóztatás a negyedik századtól fokozatosan alakult ki. A hetedik század elején vált szokássá, majd 1091-ben II. Orbán pápa törvénybe is iktatta ezt. A negyvenes szám nagyon sok bibliai képet felidéz bennünk: a vízözön negyven napig tartott, akárcsak a mannahullás, a választott nép negyven éven át vándorolt a pusztában, Mózes negyven napig volt a Sínai hegyen, a kémek az ígélet földjén, Illés negyven napon át vándorolt a

Hóreb, Jézus is negyven napig böjtölt az evangélium szerint.”²

„A reformáció sem utasította el, de Luther harcolt a böjt érdemszerző mivolta ellen. »Finom külső nevelő eszköznek« tartotta, mely által Jézus kereszthalálára emlékezve »az anyaszentegyházban a mi édes Urunk Krisztus szenvedéséről énekelni és prédikálni szoktunk.« Egyházunk rendjében is az Úr Jézus szenvedéstörténetének időszakát vezeti be böjt időszaka.

A böjt bibliai tartalmát tekintve szorosan összefügg az imádsággal. Tehát az imádságért van, azaz az imádságnak egy külső eszközzel szigorított formája. Ekkor egy általunk meghatározott időre megvonjuk magunktól kedves ételeinket, italainkat és tartózkodunk azoktól a nélkülözhető – általában kényelmünket szolgáló – szokásainktól, melyek végzésében különösképpen is örömmel leljük. Így, ha az általunk meghatározott időn belül ezek hiányát érezzük, gondolataink késszé válhatnak könyörögni azért, ami miatt böjtöt hirdettünk magunknak. A böjt olyan fogadalom, ami által időlegesen lemondunk valamiről, ami fontos nekünk, ám nélkülözhető, hogy emlékezetnek okáért egy még fontosabbat imaéletünk fő helyére tegyünk. Kálvin, aki a böjtöt az imádság és az egyházfegyelem részeként tekintette rámutat, hogy a böjt idejére nézve a Bibliában nincsen útmutatás, így hát mind az anyaszentegyház közössége, mind egyéni kegyességünk számára magunk által meghatározható idő. Az is tehát, hogy mikor, miért és mennyi ideig böjtöljünk. Kálvin ezzel kapcsolatban így ír: »(a böjt)

¹ <http://patakirefegyhazi.hu/bojtrol> , 2021.02.12-i időállapot

² <http://regi.reformatus.hu/mutat/nagybojt-kezdet/> , 2021.02.12-i időállapot

abból áll, hogy a pásztorok, ahogy az idők parancsa megkívánja, tekintsék kötelességüknek, hogy a népet könyörgésre vagy nyilvános bűjtölésre buzdítsák...« A gyülekezet vagy a nemzet életét döntően meghatározó esemény, próbatétel esetén, vagy ha Isten haragjának jelei mutatkoznak, »szent és minden időkre üdvös rendelkezés az, hogy a pásztorok ilyenkor nyilvános bűjtölésre és rendkívüli könyörgésekre buzdítsák a népet« – írja Kálvin (Inst. IV. 12,14). Kedvenc táplálékaink és szokásaink megvonása emlékeztet bennünket olyan dologra, melynek megvalósulását az imádság által különösen fontosnak tartjuk.

Ám a bűjtnek Kálvin szerint van egy másik formája is. Nemcsak egyszerűen önmegtartóztatást és az élelem részbeni megvonását jelenti, hanem szerinte egész földi pályánk idején határozza meg az életünket a mértéktartás.³

A reformátusok is átvették tehát a bűjt gyakorlását.

„A református ember is megőrizte bizonyos szempontból a bűjt hagyományokat, de azt elsősorban nem az evéstől, ivástól való megtartóztatásban élte

meg. Ugyanakkor a nagypénteket a református nép is megtartotta szigorú bűjt napnak, ugyanúgy tartózkodott a hústól, a zsiradékotól.

Lelki tartalom

(A bűjt) Lényege a bűnbánat, lelkünk felkészítése nagypéntekre és húsvétra, Krisztus értünk vállalt kereszthalálának és feltámadásának ünnepére, valamint az elmélyülés a Megváltó követésében.

Nem az a kérdés, hogy mit vonunk meg magunktól, hanem az, hogy annak helyét mivel töltjük meg. Református keresztyénként Krisztussal akarjuk megtölteni. Olyan időszak számunkra, amikor szembenézünk mindazzal, ami kitölti életünket és elválaszt minket Krisztustól, Istenhez és egymáshoz próbálunk közelebb kerülni.⁴

Közreadta: dr. Füzesi Zoltán lp.

Szívemnek teljes örömevel tekintek ma fel hozzád, örökéletnek Ura, Istene. Megvigasztalódva állok meg lélekben ama sziklába vágott sír fölött, amelyben Jézust helyezték.

Már fél éve nem láttam a testvéreket. Mert nem tudnak jönni hozzám a koronavírus járvány miatt. Sokszor el voltam keseredve emiatt. Amikor el voltam keseredve akkor jött egy telefon és újra adtak nekem reményt és erőt. Sokszor úgy éreztem, hogy nincs miért éljek. Hála Istennek és Atyámnak és a testvéreimnek mindig adtak nekem erőt.

Bűjt időszakában vagyunk, de nemsokára húsvét. Sajnos még nem tudok menni a Templomba, vagyis az Atyai házban. A bűjtben: először, meg kell mossuk, az arcunkat, hogy ne legyünk pogányok, hogy mások ne vegyék észre, hogy Bűjtölünk. (Máté 6,16-18 alapján)

Egy testvér – László Emese

³ <http://patakirefegyhazi.hu/bojttrol> , 2021.02.12-i időállapot

⁴ <http://regi.reformatus.hu/mutat/nagybojt-kezdetet/> , 2021.02.12-i időállapot

Húsvét

„Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: Békesség nektek! Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak, Ő azonban így szólt hozzájuk: Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? Nézzétek meg a kezeimet és a lábaimat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és nézzétek meg jól! Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van. És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezeit és a lábait.” Lukács 24,36-40

Az a néhány asszony, aki kora reggel bánatosan, szomorúan, reményvesztetten, kegyeletes érzésekkel Krisztus sírjánál összejött, akik mindenféle fűszert vittek, hogy bebalzsamozzák Jézus holttestét, azok voltak az első húsvéti gyülekezet. Gyülekezet voltak, mert többen voltak, és mert a megfeszített Krisztus emléke gyűjtötte össze őket. Ez a tiszteletre méltó, gyászos hangulatú kis társaság, ez a néhány áhítatos lelkű ember, akik húsvét reggelén is a halottak között keresik az élő Jézust, ez példázza legjobban a mai húsvéti gyülekezetnek a nagy részét. A legtöbb mai egyház tükörképe. Ma is éppen úgy, mint akkor régen, az első húsvét reggelén, összejönnek. Nem is csak néhányan, hanem elég sokan, akik nem felejtették el még Jézust egészen, együtt imádkozgatnak, énekelgetnek, emlékeznek, ünnepelnek, de az egész dolog olyan erőtlen, ügyefogyott, hogy nem sok vizet zavar a világ életében. Mi tartotta össze őket? Talán egy kis hűség a múlt iránt. Mindenesetre szép vonás, ha valaki nem fordít rögtön hátat egy elveszettnek látszó ügynek, mint amilyenek Krisztus ügye látszott nagypéntek után, és látszik ma is olykor, hanem igyekszik legalább kitartani mellette hűségesen. Tiszteletre méltó ez a hűség, de nem sok erő fakad belőle.

Mint a néhány kegyes asszonyt a Krisztussal eltöltött szép évek közös emléke, úgy tartja össze ma is az egyházat a közös tradíció, a múlt emléke, a keresztyénség eszméihez való ragaszkodás, a dicsőséges történelmi múltban

élt őseink hite iránti kegyelet. Nagyon szép és megható ez, de ha csak egy ilyen kegyeletes visszaemlékezésből él egy gyülekezet, akkor az veszett ügy, amit képvisel, és akkor a Krisztus egyháza valóban nem jelent már a világ számára sem veszedelmet, sem pedig segítséget. A hatóságoknak akkor teljesen igazuk volt, amikor azt a kis gyülekezetet, amelyiket egy kis hűség és tradíció tartott össze, még arra sem méltatták, hogy üldözzék. Tiszteletet és részvétet érdemelnek, bár szépek az eszmények, és nagy múlt örökösei, ám emlékezzenek, ájtatoskodjanak kedvükre, nem nagyon érdemes sokat törődni velük, előbb-utóbb úgymint megszűnik magától az ügy, lassan egészen kihál.

Valóban: egy gyülekezet húsvéti reménység nélkül, a feltámadott Krisztusban való hit nélkül nem sokban különbözik egy jól megszervezett emlékalapítványtól, amelyik bár szép és magasztos eszméket képvisel, dicsőséges múltra tekinthet vissza, megható emlékünnepeket rendez, mindenféle szép és jó dolog megtalálható benne, csak éppen nagynevű alapítója hiányzik, mert az már kétezer éve halott, nem ő, csak az emléke él közöttük. Egy-egy ilyen emlékünnepeken azt szokták ugyan hirdetni Róla, hogy feltámadott a halálból, sőt olyanok is vannak, akik erről állítólag személyesen is meggyőződtek, és azt állítják, hogy látták Őt, sőt találkoztak Vele. De hát komolyan lehet-e venni néhány rajongó álomlátását, képzelődését? Az csak régi, egyházi dogma, amin könnyen napirendre lehet térni.

Meghallgatjuk ugyan minden húsvét ünnepén a csodálatos hírt, de azután úgy vagyunk vele, mint a tanítványok, akikről azt olvassuk, hogy az üres sírtól visszatérő asszonyok lelkendező elbeszélése csak üres beszédnek tűnt előttük. Mintha csak azt mondták volna, amit ma is nagyon sokan gondolnak a lelkük legmélyén, hogy ez asszonybeszéd, nem kell komolyan venni!

De azért nyugtalanította a tanítványokat ez a rendkívüli hír: egyre többen mondták, hogy ők is látták a feltámadott Urat. Nem tudtak többé szabadulni tőle, folyton arról beszélgettek, hogy ki látta, mit mondott neki, és mi történt a találkozáskor. Egyszer, amikor zárt ajtók mögött, együtt ülve tárgyalták ezt a nagy ügyet: **“Megállta maga Jézus ő közöttük, és monda nékik: Békesség néktek!”** Lk 24,36 Ez volt abban az időben a mindennapi köszönési forma, amivel üdvözölték egymást az emberek, ha az utcán találkoztak, mint ahogy mi jó estét kívánunk egymásnak. Ilyen természetesen, egyszerűen, egészen emberien mondja Jézus is az Övéinek: Jó estét, itt vagyok nálatok, itt vagyok újra közöttetek. Íme, én vagyok itt, a ti Megváltótok és Uratok! Az ámuló tanítványokat annyira meglepte Jézus hirtelen megjelenése, hogy az első pillanatban megrémültek, és azt hitték, hogy valami természetfölötti tüneményt, szellemet látnak maguk előtt. Jézusnak kellett megnyugtatni őket: “Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások?” És hogy egészen meggyőződjenek az Ő jelenlétéről, megmutatta nekik a kezeit és a lábait, és enni kért tőlük. Kézzelfoghatóbban már igazán nem lehetett volna bizonyítani, hogy Jézus, a Feltámadott, nem valami szellemi tünemény, akit csak arra alkalmas médiumok érzékelhetnek titokzatos látomásokban,

hanem hogy Ő maga van ott személyesen, valóságosan, egészen emberileg közöttük.

“Megállta maga Jézus ököztük” - olvassuk az evangéliumban. Ez a lényege a húsvétnek. Jézus személyesen, úgy, ahogy van, életre kelve a halálból, eleven valóságában, mint győztes az Övéi között - itt közöttünk! Ahogyan Pál apostol mondja a korintusiaknak: **“De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.”** 1Kor 15,57 Vagyis nemcsak valami szép tanítást, nemcsak világnézetet, nemcsak fölvilágosodást, egy új példát vagy vallást ad, hanem diadalmat, győzelmet! Ezt jelenti a feltámadott Jézus! Így állt ott tanítványai rémült és ámuló szemei előtt, úgy, mint Aki a halált győzte le! Ez a húsvét! És erről beszél nemcsak a húsvéti történet, hanem az egész Biblia is. Ha nem erről beszélne, még ma becsukhatnánk, és örökre félretehetnénk. Ha nem a halálon győzedelmeskedett élő Jézusban való hit, ha nem az Ő élő személye tartja össze a gyülekezetet, akkor valójában semmi sem tartja össze! Akkor valóban megszűnik magától előbb-utóbb. Ha nem húsvéti hitünk van, akkor semmilyen hitünk sincsen. Hiszen húsvét nélkül a nagypéntek sem egyéb, mint Isten legszentebb tervének, amellyel az embert akarta megmenteni, fájdalmas csődbe jutása, teljes kudarca. És vele együtt minden szépnek, jónak, szent törekvésnek, tisztaságnak a végleges bukása, a gonoszság teljes diadala, a legszörnyűbb reménytelenség. Érdemes-e jónak lenni, szeretni, másokon segíteni, becsülettel megállni, életet áldozni, amikor még Jézus példája is azt mutatja, hogy úgymint hiába minden, a gonoszság hatalma az erősebb, és a halálé az utolsó szó? Együnk-igyünk, vigadjunk akkor, hisz holnap úgymint meghalunk! Húsvét nélkül a nagypéntek

valóban a Sátán győzelmének a napja: végre teljességre vitte a nagy művét, amit a Paradicsomban elkezdett az első emberpárral, megsemmisítette az ember Megváltóját. És ha Isten engedte, hogy ez is megtörténjen - márpedig úgy látszik, engedte -, akkor vége minden reménységünknek!

De nagypéntek után fölvirradt a húsvét, és Isten a húsvétban válaszolt a nagypéntekre. Ez a válasz lenyűgözően más, mint amit ember valaha elgondolhatott. Nem egy új özönvíz, nem egy véres megtorlás, nem egy fölháborodott, megsemmisítő isteni mozdulat, ami pedig nagyon érthető lett volna. Isten nem vonult vissza sértődötten a mennyországba, és nem hagyta az emberiséget megérdemelt sorsára. Éppen ellenkezőleg: teljesen kitérte, megnyitotta az utat a halálból az életre. Utat nyitott Egyszülött Fia gyilkosai előtt, utat tört a halálon át az örökkévaló világ dicsőségébe. Húsvétal azt mondja az emberi nemzetnek, amelyik Jézust megölte, hogy éppen ezek után nem hagylak magadra, éppen most akarom igazán megmutatni, mennyire szeretlek! Testvéreim, ha nagypéntek után lehetséges volt a húsvét, akkor minden lehetséges! Akkor nincs a világon akkora bűn, amely nagyobb volna Isten szereteténél. Akkor nem létezik olyan sűrű sötétség, amit húsvét fénye be ne tudna világítani. Akkor nincs a világon olyan szakadék, ami elég mély volna ahhoz, hogy el tudna választani az Atyától. Akkor nincs olyan halálos ölelés, ami képes volna kiszakítani Isten felénk tárt karjaiból. Akkor tombolhatnak bármilyen démoni erők ebben a világban, Krisztusé minden hatalom mennyen és földön. Akkor bármilyen sátáni zűrzavarban közel van Isten. Akkor erősebb az igazság, mint a hazugság. Akkor van értelme az Istennek

való engedelmességnek, van célja a szenvedésnek. Akkor nem értelmetlen az élet, és nem reménytelen a halál!

Mindez a boldog reménység nem valami optimista világnézetből fakad, ami azután meg is rendülhet egyszer, mint ahogyan ez meg szokott történni a világnézetekkel, hanem a húsvéti tényből. Abból, hogy Jézus valóságosan, testileg föltámadott a halálból, és ahogyan az evangéliumban olvassuk: *“Megállta maga Jézus ő közöttük”*. Ott van személyesen, eleven valóságában, mint győztes az Övéi között - itt, közöttünk! Hogyan is történt az, hogy egyszerre csak megállt maga Jézus a tanítványok között? Ezt olvassuk: *“Mikor ezeket beszélék”*. Tehát miközben és mivel a Feltámadotról beszélgettek, eközben és ezért történt valami: maga Jézus megjelent közöttük! A Jézus Krisztusról való beszélgetés nemcsak egy múltbeli eseménynek a megtárgyalását jelenti, hanem egy valóságos tény is: Ő maga megjelenik a Róla beszélők között. Ami akkor és ott történt, az éppen olyan valóságosan történik itt és most. Itt is, most is jelen van Jézus közöttünk, mialatt és mivel az Ő feltámadásáról beszélünk!

Nem merjük elhinni, túl fantasztikusnak tartjuk, mint ahogyan a tanítványok is kóbor szellemet véltek látni, amikor megjelent közöttük Jézus. Pedig itt van, és megszólít. Csak az kell, hogy el merjed hinni a láthatatlan és hihetetlen valóságot, hogy itt van most a győztes Krisztus közöttünk! Testvérem, merj most azzal a boldog húsvéti reménységgel kimenni ebből a templomból, hogy Krisztus feltámadott és él! Merj hinni abban, hogy amikor Rá gondolsz és Róla beszélsz, ott van személyesen veled! Merj az Ő feltámadásának erejével új életet kezdeni!

Joó Sándor; 1948. március 28. húsvét

Kegyelem, ami nem jár senkinek!

-DE ADHATÓ!

Édesapám hosszan tartó, de türelemmel viselt betegség után 89 évesen Isten akaratában megnyugodva tért haza teremtőjéhez 2020 novemberében.

Az odáig vezető kacskaringós, meredeken felvezető útról, élete utolsó embert próbáló időszakából, a teljesség igénye nélkül készültem egy bizonyágtétellel.

Apukám 2016-ban egy Strokot kapott, amelyből csak részlegesen épült fel. Ágyhoz kötött beteg lett. 4 hosszú év, ezer feladatot, küzdelmet adott a családnak, de főleg anyukámnak, mert ő ápolta, szolgálta 0-24 be. Én pedig amennyire tudtam igyekeztem segíteni körülötte, mellette - vele, és próbáltam mindent megtenni érte. Betegsége alatt sok megpróbáltatásokon, megoldhatatlannak tűnő élethelyzeteken keresztül vezetett az utunk. 2020 elején egymás után 2x kaptam ezt az ígét a Zsoltárokból. *„Isten a mi oltalmunk, és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban azért nem félünk.”* Zsolt 46,2 Hát igen! Visszatekintve ezeken lépdeltem végig 2020-ban. **Oltalom, erősség, nyomorúság!!** Évelejem éreztem, hogy Istennek ezen az ígén keresztül terve lesz velem. Egy dolgom volt csak belékapaszkodni, és hinni. Hinni azt, hogyha Ő megígérte, hogy **Ő lesz az oltalom, és az erősség** akkor át tudok menni azon a nyomorúságon, ami rám vár. Aztán tényleg valóban életre kelt ez az ige, mert a papa állapota hónapról-hónapra romlott. Októberben egyik hétről - a másikra látványosan leépült, már nem tudott két lábra állni. A fekvő beteg embert már csak ketten tudtuk felhúzni ülő helyzetbe, és együtt fogtam vele a poharát, hogy tudjon inni. Enni már csak baba adagokat evett. Majd váratlan rosszulléttel kórházba került ahol kiderült, hogy bevizesedett tüdeje, tüdőgyulladás is volt, és ehhez még egy agyi infarktussal diagnosztizáltak. Ráadásul közel 8-10 órát várakoztatták a Bajcsyba

ahonnan egy váratlan döntéssel a János kórházba szállították a pszichiátriára. Azon a reggelen ez volt az ige:

„Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki nem ragadhatja ki őket az én kezemből.” János 10, 28

Megértettem, hogy senki, és semmi nem ragadhatja ki a kezünkből, sem a Bajcsy kórház, sem a Covid, sem a János kórház pszichiátriája, semmilyen más körülmény.

Így imádkoztam:

„Uram, a Te ígéreteid valóságok. Ha Neked kedves, kérlek, könyörülj, hogy felerősítsék, és hazajöhessen még apukám, és a saját otthonából indulhasson végső útjára.”

Miközben otthon tanakodtunk, és tétován raktuk össze az eseményeket, hogy a papa a város túlsó végén lévő János kórházba került, a fiam barátnője szólt, hogy az ő ismerőse pont a János kórházba dolgozik Covid tesztelőként, és mint kiderült épp a papa kórterme mellett. Hát mi ez? ha nem az Isten szeretete!!? Telefon, telefont követett, és másnap már ezen az ismerősön keresztül tájékoztunk arról, hogy apukám infúzió van, és hogy majdnem kiszáradt, és hogy sajnos nagyon gyenge. Egy másik napon az az infó jött, hogy 2x is lesett a székről, és bevverte a fejét. CT röntgent is csináltak, de hála semmi sérülés nem történt. Igen Isten megígérte, hogy semmi sem ragadhatja ki a kezéből, még egy fejsérülés sem. Egyébként apukámat 2x is tesztelték, és negatív volt. Mindennap újabb hírekkel láttak el minket, de sajnos látogatni nem lehetett, telefont volt úgy, hogy fel sem vették, amikor igen, akkor mindenki más infót adott a fejleményekről. Minden a feje tetején állt, és mégis nekünk egy Isten által elkészített angyali postás hozta napról-napra az otthonunkba az információkat, vagy bevitte a csomagokat,

amiket beküldtünk. Szívünk csodálkozott, és hálálkodott, hogy Istennek milyen rejtett útjai vannak. Várakozással, imádkozással teljes nehéz 10 nap következett. Igaz, hogy a dr. nő biztatott, hogy negatív lett a Covid tesztje, és ha letelik, az antibiotikum kúra kiadják a papát. Kiadták. Éjszaka haza szállították, és szó szerint betették az ágyába. Anyukám hajnalban hívott, hogy reggel vette észre, hogy a papa minden csomagja, irata, zárójelentése a mentőben maradt. Ezzel a feszültséget okozó hírral léptem be az oviba reggel 6-kor, mert ezen a héten pont én voltam a reggeli óvodanyitós. Ahogy beléptem a folyósóra, az iroda előtt ez az ige volt egy füzet borítón. Abban a pillanatban magaménak éreztem – Uram! - ugye ezt most nekem mondod?! **„Nem hagy cserben téged, és nem hagy el: ne félj hát, és ne rettegj!”** 5 Mózes 31,6

„Uram most minden szavadra szükségem van. Kérlek, könyörülj, hogy el tudjam rendezni apukám elveszett csomagját.”

Igeolvasás után hívtam mentőszolgálatot, ahol közölték, hogy a tegnapi nap folyamán Bató István nevű beteget Budapest területén nem szállított a mentő. Érdeklődjek a betegszállítóknál. Érdeklődtem volna, de folyamatosan csak egy hangposta jelentkezett. Elérhetetlen volt! Visszahívtam a kórházat ahol azt állították, hogy apukámnak nem is volt csomagja. Feszültségre feszültség jött. Nem akartam elhinni, hogy hazaszállítanak egy beteget, és nyoma veszik mindene. *„Uram ne hagyj cserben, segíts!”* Fohászokodtam percenként! *„Istenem segíts, hogy legalább az iratai meg legyenek.”* Mi van, ha 2 nap múlva meghal, és szükség lenne minden iratára? Közben hívtak a szociális gondozó központból, hogy kimennének segíteni anyukámnak, de nem mehetnek be a lakásba addig amíg nincs érvényes negatív Covid tesztje. Telefon, telefont követett, természetesen mindezt az

óvodában kellett elintéznem, miközben érkeztek a szülők a gyerekekkel. Fogadni őket, lázat mérni, osztani a reggelit, mosolyogni. Azt éreztem, hogy nem tudok helytállni se itt, se ott. Süllyedek. Újra visszahívtam a kórházat, ahol sikerült elérnem a doktornőt, aki nagyon meglepődött, hogy mit akarok, hiszen apukámat tegnap kiadták. Jeleztem neki, hogy apukám otthon van, de se zárójelentés, se teszt eredmény, se iratok, se csomag! Utalt rá, hogy ez a kollegái felelőssége, ő nem tehet róla, de várjak utána kérdez. Majd mondta, hogy megtalálták apukám csomagját, és minden iratát, állítólag a recepciós pult alatt volt letéve. Átvehetem, menjek be érte a kórházba. Nagyon örültem, de nem hagytam szó nélkül az elmúlt nap eseményeit, és szavá tettem a doktornőnek, akinek ez nem esett jól. Összetűzésbe kerültem vele, és az volt az utolsó mondata, hogy még arra sem voltam képes, hogy meglátogassam az apukámat! Ez volt az a pont, amikor azt éreztem, hogy *„Uram nem bírom tovább! Csapkodnak fejem felett a hullámok, megfulladok! Istenem beléd szeretnék kapaszkodni, de nem megy!”* **„Uram! Te ma reggel azt ígérted, hogy nem hagysz cserben! Könyörülj!** Kb. fél óra múlva felhívott az egyik gyerekem, és kérdezte, hogy mi a helyzet a papával és a csomaggal?! Elmondtam 5 mondatba, mikor váratlanul megszólalt a gyerekem hogy *„anya nyugodj meg, pont holnap kell a János kórházba mennem időpontra, majd én elhozom a csomagot. „Nem hagy cserben téged, és nem hagy el: ne félj hát, és ne rettegj!”* 5 Mózes 31,6

Teljesen váratlanul jött ez a segítség, pont onnan, ahonnan nem számítottam. Isten ígéje reggeltől - délig, de kibontotta magát, valósággá vált. A csomag és az iratok másnap hiánytalanul meglettek. Apukám pedig 4 nap múlva meghalt. De ne szaladjak

előre a történetbe. Ezen napon annyira kimerültem idegileg, hogy estére a jobb vállamba egy ideggyulladás kaptam. Nem tudtam a hűtőt kinyitni, felemelni, öltözködni stb. Egyet tudtam, hogy azonnali orvosi segítségre lenne szükségem, mert így nem lehet se dolgozni, se élni. Nem mozog a jobb oldalam, és ráadásul fáj minden mozdulat! Szörnyű fájdalommal teli éjszaka után reggel a fiam segítségével felöltöztem, és úgy ahogy bementem dolgozni.

Reggel ez volt az ige: *„milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Mint ahogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik.”* Efézus 1, 18-19

„Istenem segíts a hatalmaddal, erőddel, kérlek, munkálkodj, adj megoldást!”

Isten munkálkodott, eszembe juttatta, hogy az egyik apuka az oviban a baleseti sebészetben válspecialista. Sikerült őt elérnem, és délutánra felírt a felhőbe egy intenzív gyulladáscsökkentőt, és időpontot adott, hogy pár nap múlva mehetek egy injekcióra hozzá. Mérhetetlenül hálás voltam, hogy már másnap újra tudtam öltözni, fésülni stb. *hatalmának erejével munkálkodott.* Efézus 1, 18-19

Természetesen minden körülmény, esemény, munka, háztartás mellett az volt a cél, hogy minél több időt töltsék apukámnál az ágya mellett, aki ekkor már csak szívószállal ivott, és csak pépes ételeket tudott magához venni. Isten drága kegyelmének tartom, hogy csütörtökön, és pénteken is az ágya mellett ülve nyitott elmével még teljesen tisztán gondolkodva közösen mondtuk el a megtérők imáját. „Papa mond utánam” - mondtam neki. **Drága Úr Jézus! Felismertem, hogy bűnös vagyok! Bocsásd meg, hogy vétkeztem ellened gondolatban, cselekedeteimmel, szavaimmal, mulasztásaimmal. Rám nézett, és ezt mondta: Igen, mert soha nem**

jártam templomba, mulasztottam. Teljesen egyértelmű volt, hogy ezt ő most nagyon komolyan gondolja, és minden rezdülésével itt van ebben a bűnvalló imában. Köszönöm, hogy Te meghaltál értem a kereszten értem! Megnyitom előtted a szívemet. Befogadlak az életembe, mint Megváltómat és Uramat. Engedd meg, hogy hamarosan ott lehessek a Te országodba. Ámen

Kezét fogva az ágya mellett ülve, élete búcsú napjaiban, óráiban utoljára még mindent megköszönhettem neki: optimizmusát, fáradhatatlan jókedvét, vitalitását, szeretetét, felsorolhatatlan segítségét az életemben, és elmondhattam neki, kimondhattam utoljára, hogy szeretlek Papa! Megmelegedik a szívem, hogy még megtalálhattam azokat az értékes perceket ahol nyitott elmével, szívvel még együtt imádkozhattunk, beszélgethettünk. Elmondtam neki, hogy hamarosan beléphet a ragyogó fényvel teli új hazába. Új otthona olyan lesz, mint amit a Biblia is leír: *„Amit szem nem látott, fül nem hallott azt készítette el az őt szeretőknek!”*

Utoljára átöleltem. Ezek voltak utolsó mondatai.

Tudod kislányom, Te vagy a mindenem, nagyon vigyázz magadra! Szeretlek!

Régóta imádkoztam azért, hogy jókor, jó időben ott lehessek papa búcsú napjaiban, perceiben. Nemcsak hogy ott lehettem, hanem még „magot is hinthettem”, mert a legkisebb gyerekek is ott ültek mellettem. Igen, Ő tudja, mikor van itt az ideje mindennek, mert az Ő kezében van az idő. Péntek- szombat-vasárnap volt a jó, elkészített idő. Nem volt hétköznapi rohanás, óvoda, nem volt más betervezett program, nem szólt a telefon, nem volt más feladat csak ez!

Mellette lenni, vele lenni, imádkozni, borogatni, itatni, simogatni, neki énekelni.

Békesség, és nyugalom szigete volt ez a hétvége! Teljesen, minden időmet odaszánva, ott tudtam lenni, ott tudtunk lenni. Hálas vagyok Istennek, hogy alkalmasnak talált arra, hogy az elkészített napokon Jézushoz vezessem őt. Ez volt pénteken, és szombat reggel már nem nyitotta ki a szemét, csak lélegzett. Teste - lelke elindult az Atyai házba. Vasárnap reggel ez volt az ige: *„Az Úr dicsősége megjelenik, meglátják mindenek”* Ézsaiás 40,5, és így volt: vasárnap az Úr dicsősége megjelent, és családja körében délután belélegezte be magát az örökkévalóságba. Ekkor újra értelmet nyert Isten drága igéje: *„Kegyelem által van üdvösségetek, hit által-és ez nem töletek van, ez Isten ajándéka”*, Ef. 2,8-9 melyet annyi helyzetben átbeszéltünk már a bibliaórákon, hogy úgy van ez, hogy a *kegyelem, ami nem jár senkinek, de adható!* A Bibliám elejébe van beírva, hogy a menny az előkészített emberek, előkészített helye! Igen!

Jézus előkészíti a helyet, de csak az előkészített emberek léphetnek be a mennyei birodalomba! **Apukám egész életében soha nem vette komolyan Isten dolgait**, ezért köszönöm nagyon Istennek, hogy adott lehetőséget előkészíteni őt, és átöltözhetett a lelke a halhatatlanságra, az örökélet fehér ruhájába. Fenti igéket is figyelembe véve megtapasztalhattam Isten végtelen hűségét, szeretetét, segítségét, jóságát. Micsoda kegyelem, hogy apukám túlélte a kórház viszontagságos körülményeit, és otthonában megkaphatta azt az időt, ahol befogadhatta szívébe Jézust, és a lelkét felékesíthette arra, hogy találkozzon az élet Királyával. Az elmúlt időszak újra megtanított arra, hogy Isten nem abban segít, hogy az életünkben

elkerüljük a szenvedést, a nehezeket, a kínokat, a megoldhatatlannak, lehetetlennek tűnő helyzeteket, hanem abban, hogy megtanuljunk elhordozni, kezelni, átélni, megélni. Amikor a lelkileg elveszünk a megpróbáltatások sűrűjében, akkor még nem tudjuk, hogy terheltségeink mind - mind a javunkra történnek, ahogy az ige is mondja, hogy **minden a javunkra szolgál**. Visszatekintve pedig azt látjuk az életünkben, hogy minden esemény mögött ott volt az Isten megengedő szeretete. Igéjében pedig így van pontosan:

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” Róma 8,28

Végig gondoltam szóról-szóra a fenti igét: vagyis akik szeretik Őt, és hisznek neki, azokat elhívja, és szolgálattal bízza meg, olyannal, ami javukra, javamra lesz. Aki pedig hisz, és neki szolgál annak megígérte, hogy:

„Figgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te háza népe!” ApCsel 16,31

Imádság!

Köszönöm Istenem, hogy erőt adtál anyukámnak, aki 87 éves korában is még tudta ápolni a férjét. Kérlek, Uram engedd meg, hogyha eljön az ideje, majd anyukám is felvehesse az üdvösség sisakját Köszönöm a megtapasztalhattam, hogy a Te igéd élő és ható.

Köszönöm, hogy az ápolás időszakában számtalan megpróbáltatásból kihúztál, megerősítettél. Hálas vagyok, hogy még a fájó vállamra is kirendelted a gyógyításodat. Köszönöm, hogy újra bemutattad magadat, hogy ügyeket megoldó, támogató, gyógyító, kegyelmes Isten vagy! Ámen!”

Mészáros Kati
Ézsaiás 43,1

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!”

Kedves rákoscsabai Református Gyülekezet, Testvéreim!

Először is szeretném megköszönni nektek hittel teljes imádságokat gyógyulásomért, hiszen nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.

2019. nov. végén rosszul lettem és bementünk a kórházba 170-es vérnyomással, remegéssel, ami már 200 lett mire a laboreredmény kész lett. Az orvos megállapította, hogy valami góc van a szervezetemben, ami elszívja a véreket vagy valami meggátolja a termelődését. Így bent tartottak kivizsgálásra.

Elkezdődött velem a vizsgálatok sokasága: mindennap vérvétel, vagy 4x vittek röntgenre, MR vizsgálat, szívultrahang, EKG, csontvelőmintavétel és vért is kaptam.

Nem féltem mert tudtam az Úr velem van. Amikor hozták a papírt, hogy beültetnék a bőröm alá a chatportot /ahova az infúzióval csatlakoznak/ és mondták mindennap vérspecialista vizsgálja a vérem már nem volt kérdéses, komoly a baj.

Aznap mondtam az Úrnak: Uram te korábban megígérted nekem, hogy hosszú életet adsz /és ez nem az örökéletre szólt/ és hát ez az 58 nem tűnik hosszúnak, most mi a helyzet, áll még az ígéreted?

A nálam lévő telefonon kikerestem ezt az Igét: 91. Zsoltár 16. vers:

„Hosszú élettel elégítem meg Őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.”

16 versből áll ez a Zsoltár és ez az utolsó ki volt VASTAGÍTVÁ. Ezzel erősítette meg számomra az Úr, hogy tartja ígéretét és nem fogok még meghalni.

Attól a pillanattól kezdve jó volt a közérzetem, jól aludtam volt kedvem viccelődni a szobatársammal, mosolyogtam. Hatalmas megtapasztalás volt számomra is, mert nem játszottam

meg magam. 6 napig voltam kórházban, de nem mondták meg az orvosok mi a bajom, pedig akkor már pontosan tudták, mert nem akarták elrontani a kedvem vagy azt hitték meghibbantam.

Az én örömöm az Úrból fakadt, mondtam is sokaknak minden nyomorúságom ellenére csordultig vagyok örömmel. Amikor 1 hét múlva visszarendeltek mondták el, hogy Multiplex myeloma betegségem van, egyszerűen: Vérrák.

Ez akkor már nem volt sokkoló számomra, mert drága Megváltóm már megnyugtatót és ez a nyugalom hála neki családomra is áterjedt. Átéltém azt a minden emberi értelmet meghaladó békességet, amit csak Jézus tud adni.

Kérdezte az orvos, miként fogadtam a hírt, mert ők is tisztába vannak vele milyen fontos a lelki pozitív hozzáállás. Válaszom ez volt: hiszek a mindenható Istenben az életem az Ő kezében van nem félek. Az jó, mondta és nagyon jó gyógyszereink, kezelésünk van. A Hematológia folyosójára a falra ki van írva: aki nem akar küzdeni az már lemondott a gyógyulásáról. Én nem mondtam le. A másik kórház folyosóján pedig a Márk ev. 8,22-26. versek voltak kifüggesztve a Vak meggyógyítása.

Nem tudtam mi vár rám, ha az ember meghallja rák, akkor az egyik legsúlyosabb betegség képe rajzolódik ki előtte. A munkám egyik napról a másikra véget ért pedig már csak másfél évem volt a nyugdíjig. Gyermekeim felnőttek a legkisebb 18 és 3 unokám volt akkor, most már 4, hála Istennek és mind egészséges. Voltak terveim, ha nyugdíjba megyek hol tudnám hasznossá tenni magam családomban, itteni gyülekezetben, de ezek most kicsit el lettek "napolva".

Egyelőre ráléptem a gyógyulás útjára, elkezdődtek a chemo-kezelések injekcióba kaptam és a legerősebb chemo tablettában. Így utólag azt mondhatom enyhe gyengeség, szédülés, hányinger volt csak, amiben megint az én Uramat dicsőítettem, mert ez is az Ő kegyelme volt. Nem lehetett tudni az orvosok szerint /akikkel nagyon meg vagyok elégedve/, hogy fog a szervezetem reagálni a kezelésre, mindig azt mondták majd lépésről lépésre. Elég minden napnak a maga baja, igaz, tudjuk. Amúgy minden mellékhatás variánsot elmondtak, amit az Úr nélkül elég nehéz lett volna feldolgozni. Férjemmel együtt imádkoztunk /aki sajnos már rokkantnyugdíjas/ és biztattuk egymást, hogy több nehézséget nem fogunk kapni, mint amit el tudunk hordozni, és mivel szeretjük Istent mindez a javunkra lesz, még nem tudjuk hogyan, de majd megtudjuk.

Félév után sor került az összejtátültetésre, amivel szinte újra indították a szervezetemet. 65%-ról 1%-ra csökkentették a rákos sejteket. Ezt a beavatkozást is könnyedén vettük, igen többes számban írom mert tudjátok nem voltam egyedül az Úr Jézus jelenlétét tapasztaltam. Pl. abban is, hogy az egyik konyhás, hívő román nő volt és ellátott mindennel, amit csak kértem. Az egyik betegről mindketten úgy köszöntünk el egymástól függetlenül: az Úr szeret téged sose felejtse el.

A szobatársamat is tudtam bátorítani, aki egy 28 éves osztrák lány, elvileg gyógyítható leukémiával. Imádkozom azóta is érte. Egyszer pánikrohamot kapott, akkor is imádkoztam és később beszéltem vele, hogy Jézussal tudja csak legyőzni a félelmet forduljon hozzá hittel, bizalommal és mutattam a falon lévő feszületre. A kórházi kápolnából vittem neki egy Igés lapot, amin ez állt: *„Közeledjétek az Istenhez és Ő is közeledni fog hozzátok.”*

Mindezeket azért írom le, mert nem tudtam volna másokkal törődni, ha Isten nem törődött volna én velem.

4 hónapja újra szedem a chemo tablettát, de most már fele olyan erőset kb. 2 évig, de most is igaz lépésről lépésre haladunk, bármikor bármi történhet. Meg kell kapjam a gyerekkori védőoltásokat, a lépemnél lehet szükséges lesz kisebb műtét és hát itt van a korona vírus, ami rám nézve most igen veszélyes mivel az immunrendszerem még gyenge.

Sok-sok kérdőjel és bizonytalanság, de egy biztos az Úr Jézus szeret engem az Ő akarata és engedélye nélkül semmi nem történhetik velem. Az elején kérdeztem Őt, hogy válhat egy súlyos betegség még a javamra is. Azóta megtudtam, és most megosztom veletek.

Az ígét, amit kaptam 3. napra a kórházban csak az első felére figyeltem először. A második fele: *„Megmutatom néki az én szabadításomat, nem volt akkór hangsúlyos.”* Ám 1 hónap múlva felragyogott szemem a szabadításon. Persze korábban is láttam, de kipipáltam hiszen megszabadított már az Úr bűneimből több mint 20 éve és azóta is. A megtérés után ráléptem a megszentelődés útjára, ahol sajnos sokszor elestem, de felálltam az Ő segítségével, hol előbb hol később. Szóval elkezdtek gyötörni bűnök, amiket már megbántam bocsánatot kértem Istentől és emberektől, de úgy éreztem magam mintha fogoly lennék mintha meg lennék kötözve, mert állandóan eszembe jutottak és nyugtalan voltam. És ekkor megértettem, tényleg szükségem van a mennyei szabadításra. Hamarosan 2 hívő testvéremtől igei írást kaptam és mindkettőben ez volt a sorok között: **BOCSÁSS MEG MAGADNAK** Mint a pikkely a vak szeméről úgy hullott le rólam az önvád és így 4 hónap múlva a kapott ige után újra tiszta voltam.

Testvéreim mi ránk újjászületett hívőkre a teljesség vár odaát az Úr új földet, eget ígér

és egy csodálatos országot, ahol tudjátok nem lesz sírás, betegség, szenvedés, háború, félelem, vírus sem semmi, ami elszomoríthatna, megzavarhatná felhőtlen boldogságunkat az Úrral és egymással. De oda egyetlen egy bűnöcskét sem vihetünk be, és addig míg élünk kell nekünk megtisztulni minden hamisságtól, sömörögéstől. A boldogság a tisztaságban van és Jézus tud adni fehér ruhát.

Miért van itt szenvedés? Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk örök mennyei dicsőséget szerez nekünk. Isten szól hozzánk Igéje által, körülmények által és szenvedés által.

Szükségünk van Jézusra mert bűnben születünk, hit által megigazultunk de míg élünk folyik a küzdelem az óemberi természetünk ellen.

Ismerjük hát meg egyre jobban a mi Teremtő és Újjáteremtő Istenünket, akihez engedelmség által juthatunk közelebb. Jézusról írja a Szentírás: szenvedéseiből tanulta meg az engedelmséget, így hát ne féljünk Urunk ebben is előttünk jár és soha nem hagy magunkra, sőt velünk együtt hordozza, sőt átveszi fájdalmunkat, amit már többször is megtapasztaltam. Ha padlóra kerülünk Ő ott is ott van.

Jelenleg testvéreim hála szerető, megtartó Urannak úgy érzem magam, mint akinek semmi baja.

Ez a betegség emberileg gyógyíthatatlan és Mennyei Atyám sem ígérte a teljes gyógyulást, de még ígért sok évet az Ő akarata szerint. Legyen meg az Ő akarata

mondom most is teljes békességben mert el tudtam engedni e földi életet hiszen számomra a meghalás is nyereség.

Lehet nagy szavaknak tűnnek, de áldott betegségemben azt tanultam meg, hogy 100%-osan bízzak Ő benne. A betegség elérte célját: még közelebb kerültem hozzá, mert tudjátok nem azt kérdezzük miért engedte meg a szenvedést, hanem mi célból. Áldott dolog, ha mindent az Ő kezéből tudunk elvenni, mint Jób.

Tágas térre helyezett az Úr még van terve velem, nagy családunk van, ti is itt vagytok nekem, többekkel tartom a kapcsolatot és itt Ausztriában, ha Isten is úgy akarja Bibliaórákat indítunk.

A mi Atyánk az Ő fiával Jézussal és Szentlelkével az Őt megillető első helyre tart igényt, jogosan, mert Ő az alkotónk, megváltónk, közbenjárónk. Hatalmas Isten, ezt tanuljuk életünk minden napján, hogy boldog, elégedett emberek legyünk.

A konfirmációs igémmel zárom hitvallásom: *„Istennek van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiharassza rátok, hogy mindenütt, mindenkor minden szükségességgel rendelkezetek és bőségben éljetekek minden jó cselekedetben.”* 2Kor. 9,8

Dicsőség az Úrnak!

Szeretettel gondolok rátok, imádkozom értetek minden nap, lélekben ölelek titeket:

Hoffmanné Zsuzsa

“Nincs olyan gonoszság, amellyel Krisztus ne nézne szembe velünk együtt. Nincs olyan ellenség, amelyet Krisztus már le ne győzött volna. Nincs olyan kereszt, amelyet Krisztus már ne hordozott volna értünk, és amelyet ne hordozna ma is velünk együtt. És minden kereszt túlfeloldalán megtaláljuk az új életet a Szentlélekben, amely a feltámadás által teljesedett be. Ez a hitünk. Ez a tanúságtételünk a világ előtt.”

Isten megtapasztalása, 5 évesen.

Reggel 7 óra van. Anya kedvesen ébresztget, simogat, nevemen szólít, mellém ül. Már 5 éves vagyok, egyszerre sikerült elfújnom az összes gyertyát a tortámon, de most mégis olyan picinek és védtelennek érzem magam. Ha anya nem lenne ilyen közel hozzám, még sírnék is... nem akarok kikelni a meleg ágyamból. Itt van mellettem a sok plüssöm, a kedvenc macim, amit még születésemkor kaptam a nagypapától, ez a kedvencem. Ha anya ki akarja mosni, mindenféle trükköt be kell vetnem, hogy még pár napig ne kelljen nélkülözni. Anya imádkozik az ágyam szélén. Istennel beszélget. Azt mondja, legyen áldás ezen a napunkon is. Isten fog minket megőrizni, hogy este újra együtt lehessünk. Isten nagyon kedves, minden nap ráér, hogy miránk vigyázzon. Pár perc eltelik a kedves ölelésben, puszik áradatában, de anya határozottan kéri, keljek fel és kezdjek el öltözködni, hiszen a testvéreimet az iskolába, időre kell vinni. Én pedig ráérnék, akár egésznap lustiznék pizsiben, mint hétvégén szoktunk. Anya figyelmeztet, hogy az oviban már várnak a barátaim és az óvó néni. Jajj, neeeeeee! Óvoda! Sok-sok óra anya és apa nélkül. Én szeretem az ovit, de mindig olyan nehéz elindulnom. Most már nincs kedvem öltözni sem...egyik póló sem tetszik, és ez a nadrág nem kényelmes, a zoknit meg képtelenség egyedül felvenni. Anyaaaaaaa! Segíííí! Nem, én nem nyafogok, csak most semmi sem jó. Nem, nem kérek reggelit sem. Ez a vacak trikó összegabalyodott, hol kell kibújni belőle? Anyaaaa! Anya kedves és türelmes, megsimogat, ölbe vesz. Itt minden jó. Itt minden sikerül. Már is rajtam van minden ruha, és lehet, hogy mégis kérek müzlit, de csak kicsit. Anya szeret engem, én érzem, akkor is, ha nem jól mennek a dolgaim. Szerintem Isten is így szeret, mint anya.

Már kettesben ballagunk az ovi felé. Ez a kedvenc időm a napból. Csak mi ketten.

Beszélgetünk, kérdezek és anya válaszol. Mindenre tudja a választ, kipróbáltam. Ahogy meglátom az óvoda kapuját a lábam elnehezedik, mintha nem akarna menni. Anya fogja a kezem, visz magával. Én sok érdekeset látok a járda mellett, kavics, hangya, levelek, mindet megvizsgálom, magammal is vinném, de anya lendít tovább. Elmondja, majd alvás után jön értem. Most még olyan távolinak tűnik az, hogy felfogni sem tudom. Csak azt érzem, hiányozni fog nekem, nagyon! Jé, ott mennek a barátaim! „Sziaosztok! Anya siessünk, érzük utol őket, menjünk együtt be!” Olyan gyorsan dobog most a szívem, már azon gondolkodom, mit fogunk játszani bent.... mit is kellett pénteken félbe hagynunk, amikor haza mentünk? Már nem is emlékszem. Talán egy pillanat alatt érünk be az öltözőbe. „Áldás békességg!” – hangzik mindenki szájából. Nem igazán értem mit jelent, de itt mindenki így köszön. Ez a mi különleges szokásunk. Hamar átöltözöm, kukucskálok a szobába, kik jöttek már meg? Az óvó néni mosolygósan, kedvesen köszönt. Kicsit olyan, mint az anyukám. Mindig aranyos és türelmes, csak neki nagyon sok gyerekre kell figyelnie, mindenkivel kedves. Anyát még egyszer megölelem. Azt mondja, szeret és siet. Úgy is tud szeretni, ha messze van tőlem? Isten is szeret, ha messze vagyok is?

A barátaimat nagyon szeretem. Voltunk már egymás házában is játszani. A szüleink néha beszélnek telefonon, hogy találkozhassunk a játszótéren. Ha van egy jó játék ötletem, a barátaim mindig jönnek velem. Most építeni kezdünk egy kuckót. Akkorát, hogy sokan beférjünk. Néha nehéz megegyezni, ki jöhet be, ki marad kint. Most is. Úgy örülünk egymásnak, mind együtt próbálunk beférközni a kuckóba, de ezt a szivacs nem bírja, így leborul az egész. Én bosszankodom. Újra megpróbáljuk. Mondom nekik, ne

egyszerre tolakodjanak be, de megint leborul. Nem hiszem el, hogy nem értik meg. „Neeee gyertek be olyan sokan!” A kiabálásra felfigyel az óvó néni is. Az egyik barátom sírni kezd, és elmegy a terem másik sarkába. Ő sokszor sír. Nem szereti, ha kiabálunk, vagy veszekedünk. Az óvó néni megkér, hogy beszéljek a síró barátommal, kérjek bocsánatot, hívjam őt újra játszani. Jó, persze, szót fogadok. Szegény nagyon szomorú. Látom a könnyeit, sajnálom őt. Tényleg lehettem volna kedvesebb és türelmesebb, mint anya szokott. „Ne haragudj, szeretlek! Gyere újra játszani, nem fogunk bántani! Bocsánatot kérek!” Ő rám néz, könnyes szemei mosolyogni kezdenek. Megölel és suttozja: „megbocsátok!” Isten is ilyen? Mindig megbocsát?

Az óvó néni előveszi a hangszerét, egy keresztet állít a szőnyeg közepére, szép kavicsok között, és kéri, üljünk körbe. Mi mind sietünk, mindenki a hangszer közelében akar elhelyezkedni. Sokan vagyunk, csak most látom, a betegek is meggyógyultak. Hát, persze, hiszen imádkoztunk értünk! Úgy szeretek így együtt lenni. Ilyenkor izgatott és nyugodt is vagyok. Érzem, hogy mi egy csapat vagyunk, és itt mindenki számít. Istennel töltjük ezt az időt, beszélünk hozzá énekkel, imádsággal. Neki mindent elmondhatunk. Zeng is az énekünk: „Van egy barátom, Jézus, vele mindent megbeszélhetek...” Bátran, hangosan énekelünk. Jól tudjuk már ezt a dalt. A végén azt énekeljük, hogy ha elhibáztuk százszor, új reményt ad. A barátomnak beteg a nagypapája, minden nap imádkozunk érte. A múltkor az egyik gyereknek elpusztult a kutyusa, őérte is imádkoztunk. Az óvó néni meg szokta köszönni Istennek a jó időt, de az esőt is, az egészségünket, de a gyógyulásunkat is. Istennek tényleg mindenre van gondja? Én elhiszem! Szoktam mondani a

nagynak is, hogy Istennek panaszolja el a láb fájását, mert neki mindenre van megoldása, de nem tudom, hogy ő elhiszi-e? Ma is imádkoztunk sok mindenért, nem is tudom már elmondani, de hangosan mondtam „Ámen!” Van egy imádság, amit Jézus tanított. Jó hosszú, de én már tudom végig. Ilyenkor megfogjuk egymás kezét, egy nagy körben, és együtt mondjuk: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”. Ilyenkor olyan erőt érzek, mintha bármire képesek lennénk így együtt. Bátran, együtt zengjük ezt az imádságot. Sok mindent nem értek belőle, de Jézus azt kérte, így imádkozzunk minden nap. Mi pedig, szófogadók vagyunk. „...gyermeked lettem, köszönöm Istenem, én!” - énekeljük, és hozzá a kezeinkkel mozgunk. Szeretem ezt a dalt is, mert a szívemről szól, hogy Istentől kaptam, és én is az Ő gyermeke vagyok. Az óvó néni Jézus tanítványairól beszél. Elmeséli, hogy Jézus kérésére, mindent hátra hagytak, hogy vele lehessenek. Gondolkodom, hogy én is elmernék-e menni vele? Azokat a csodákat én is szívesen megnéztem volna, bár ahogy az óvó néni meséli, olyan, mintha ott lennék. Én Péter lennék, nekem ő tetszik a legjobban.

Az ebédet nagyon szeretem! „Jövel Jézus...” - imádkozzuk. Az ételt is Istennek köszönjük meg, pedig anya fizeti be. A leves forró, és az étel illata betölti a csoportszobát. Addigra már annyira éhes vagyok, hogy az első tányér ételt egy perc alatt felfalom. A dadus néni olyan jó szívű, hogy az utolsó cseppig, mindent kioszt a tálakból nekünk. Nem is tudom, ő mit eszik, ha minden tál üres? Isten is ilyen jószívű, ugye? Azért kérek még, hátha ő is tud csodát tenni. Az ebédétől nagyon elnehezedik a testem, álmos vagyok. Mindenkinek saját ágya van, előveszem a plüssömet, és bevackolom magam a takaró alá. „Köszönöm, mi jót ma adtál, hogy eddig is megtartottál...” - imádkozzuk, és az alvás idejére a

családomat Istenre bízom. Az óvó néni meséjétől mindig olyan gyorsan elalszom, pedig nagyon érdekel a mese vége, de mindig lemaradok róla. Mire nyitom a szemem, már tudom, mindjárt jönnek értem a szüleim. Hát, el is telt a nap? Milyen gyorsan, és milyen jó volt! Mire anya betoppan értem, már tele vagyok mesélni valóval. Mert anya meghallgat, mindig kíváncsi rám. Isten is mindig meghallgat.

Este otthon, olyan jó! Mindenki beszél, mesél, én bohóckodom, anya kacag rajtam. Kicsit játszunk, hempergünk, apát lebunyózzuk, ez mindig nagyon vicces, mert apa, irtó csikis. Kicsit ki is melegedünk, a fürdés után már lecsendesedik a család. Apa a Bibliából olvas,

mesél az Atyáról. Ahogy kimondja, olyan, mintha apát mondana, úgy hasonlít. Elmeséli, hogy az Atya szeret minket, akkor is, ha rossz a kedvünk, akkor is, ha éppen rosszalkodunk, -úgy, mint anya és apa, ugye? Az Atya megbocsát, mindenkinek, mindenkor- úgy, mint a barátom ma délelőtt? Az Atya jó szívű, bőkezű- úgy, mint ma a dadus néni ebédnél? Az Atya meghallgat- úgy, mint anya és apa?

Ahogy apa beszél az Istenről, rájövök, közelebb van hozzám, mint azt eddig hittem!

„...nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőiknek, hanem a szülők a gyermekeknek..”

II Kor 12,14.

Deák Ildikó (feleség, anya, óvónő)

„[Az Úr] maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.” Ézs 63,9b-c

„És, ha megtalálta [az elveszett juhot], felveszi a vállára örömeiben...” Lk 15,5

Mázlim volt, örült nagy szerencsém. Vagy ha egy kicsit önérzetesebb vagyok: megérdemeltem, jól kiterveltem, jól csináltam, ügyesen „játszottam”. Na és persze a sors... Amikor pedig nagyon nehéz: pechem volt, ennyire nem lehetek szerencsétlen! Némi büntudattal: ezt nagyon elrontottam, nem így, nem ezt akartam. Na és persze a sors... – Megannyi lehetséges mód, ahogy életünk apróbb vagy akár egész életutunkat befolyásoló eseményeit

elfogadjuk,

feldolgozzuk.

Talán már felnőttünk annyira, hogy nem Istent hibáztatjuk minden rosszért, ami velünk történik. Talán életünk eseményeiben már nem azonnal akarjuk látni és láttatni Isten büntetését vagy jutalmát. Talán már többé lett számunkra Isten, mint egy egyszerű vezérelv, amely szerint a jó és a rossz elnyeri méltó jutalmát vagy büntetését.

Mai igéink Isten érzéseiről és velünk való cselekvéséről szólnak. Az irántunk való szeretetéről és könyörületéről – és arról, hogy ha kell, ő hordoz, ő vesz a vállára minket. Azaz ő a Másik, aki érez irántunk, aki cselekszik velünk, akinek története van velünk. Ahogy Martin Buber írja: „Érzéseink vannak; a szeretet történik.” **Életünk apróbb vagy akár egész életutunkat befolyásoló eseményei az ő szeretetének története velünk.**

Istenem! Ott vagy velem a rosszban, a jóban. Ott vagy velem magasban és mélyben. És ha már túl könnyeddé vagy túl súlyossá lett minden, köszönöm, hogy átélhetem: velem éled a te szereteted történetét. Ámen

Kendeh K. Péter

In: <https://www.evangelikus.hu/node/128?ev=2021&ho=02&nap=20>

Olvasandó: I. Mózes 38.

Kedves Testvérek! Az egyik februári férfikörön Júda és Támár szövevényes történetén keresztül gondolkodtunk, beszélgettünk férfi és nő viszonyáról, férfi és apa szerepekről, ill. a mára leértékelt patriarchátusról. Azt szerettem volna elérni, hogy a bibliaóra után, akik hallgatják e gondolatokat, pozitív kép alakuljon ki a patriarchátusról. Életem egyik leghosszabb ige hirdetése volt ez, de most az újság korlátai miatt inkább csak gondolatokat emelek ki a kedves olvasók számára.

Nyilvánvaló, hogy az idők folyamán nagy átalakuláson ment keresztül a világ, mégis tanulhatunk belőle, ha hajlandóak vagyunk megérteni a történeteket, ha hajlandóak vagyunk belőle Istenünk üzenetét jól érteni.

Jákóbnak 12 fia született. Alapigénk Júda történetét adja elő. Júda, a negyedik gyermek volt a családban.

I. Júda egy alkalommal fogta magát és külön utakon kezdett járni. Elhagyta a testvéreit és egy barátjával – az adullámi Hirával - folytatta nomád, pásztorkodó életét. Júda megnősült, elvett egy kánaáni leányt, s született tőle három fiú: Ér, Ónán, és Séla. Amikor Ér abba a korba került Júda szerzett feleséget a fiának: Támárt. A bibliai időkben a házasságkötést köthették szerelemből, mint pl. Jákób és Ráhel esetén. Köthették alku során is, mint Jákób és Lea esetén. De, ami általános volt, hogy a házasságkötést adás-vételi szerződésként bonyolították. Abban a korban ez volt a bevett gyakorlat.

II. Egy nő: vagy a férje, vagy az apja, esetleg más rokonok védelme alatt élt. Egy nő nem élhetett egyedül, de nem is rakhatták ki az utcára. Miért? Éppen a nő védelme érdekében. A család, a nők, a gyermekek, az idősek védelme a férfi dolga volt – s ez ma sem változott. Ezért volt, hogy a férj nevét vette fel a nő, nem azért, hogy elnyomja, nem azért, hogy kizsákmányolja vagy, hogy bura alatt tartsa. Hanem azért, hogy a férfit ösztökélje, felelősséggel terhelje: mostantól kezdve te vagy felelős a feleségedért, a nődért, gyermekeid anyjáért és a gyermekekért, akik a te magodból

származnak! Nem hagyhatod magukra őket, nem bánhatsz velük rosszul. Védened, oltalmaznod kell őket. Nem cserélheted le őket. III. Júdának a felesége időközben meghalt. Mikor letelt a gyász ideje Júda a barátjával elment a birkáit nyírni. Útközben meglátott egy paráznának öltözött nőt. Bement hozzá és teherbe ejtette. Júda nem ismerte fel, hogy a menyével feküdt össze. S itt kezdődtek a bonyodalmak, amik az akkori társadalmi viszonyok között természetes volt, de ma nagyon félreértjük őket.

Mert mi is történt? Támáron kitűnt, hogy áldott állapotban van. Na, de hogyan várhat gyermeket, mikor özvegy? Hát, csak paráznaság lehet az oka. S már vitték is, hogy megkövezik. *S hallom már, hogy ezt hallva sokan méltatlankodnak, na de hol van a férfi? Miért csak a nőt kövezik meg?* Pont ebben rejlik a titok, amit a mai kor embere megint csak nem ért meg! Azért vették elő a nőt, hogy a férfi, aki megejtette, arról kiderüljön, hogy jellemét, gerincét tekintve férfi-e vagy sem? Veszi-e a bátorságot arra, hogy előjöjjön és rendezze a dolgát, vagy egy nagy senkiházi, aki szó nélkül végig nézi, hogy a nőt, akit magáévá tett, azt halálra kövezik! Milyen férfi vagy, hogy ezt hagytad!

Ma a patriarchális rendszert kárhoztatják, pedig az, a férfiak felelősségét volt hivatott szabályozni. A nő megkövezésével is a férfit vették elő, az ő lelkiismeretét szőlították meg! *Ez volt a logika.*

Ennek értelmében, hírül vitték Júdának, hogy a menyé paráználkodott és már terhes is. Júdának, az apósna kellett kimondani az ítéletet, nem tudva azt, hogy ő az a férfi, aki a menyével hált. S Júda ki is mondta az ítéletet: vigyétek ki és kövezzétek meg! S mikor vitték az ítéelő bírák, hogy megkövezzék, előtte Támár elküldte Júda zálogba vett holmijait, ezzel az üzenettel: „akié ez a holmi, attól lettem terhes”. Júdának a zálogba vett holmikát viszontlátva esett le, hogy ő volt az, aki paráznaságba sodorta a menyét. S mit volt mit tenni, igazat adott Támárnak, mert a sógorházasság szokása

ellenére nem adta Támárhoz a kisebbik fiát, aki emiatt cselhez folyamodott.

Mi az érdekes ebből a mi számunkra? Az hogy mikor megszületett az ikerpár, akkor ki adott nevet a két fiúnak? Az apjuk! S mi következik ebből? Az, hogy ezek szerint Júda felvállalta és a családjába fogadta őket, Támárral együtt. Nem hagyta őket magukra, nem mondott le a gyermekeiről! Nem hagyta, hogy egy másik férfi nevelje fel a fiait! Nem mondta, hogy majd az após, vagy az állam, vagy majd a nő nevelje fel a fiait! Nem tisztünk kutatni, hogy ez valóban házaseletet jelentett-e Júda és Támár között. Amivel érdemes foglalkoznunk, hogy Júda, mint férfi, s mint apa felvállalta a tettét, nem engedte, hogy a nőt, akit magáévá tett, megkövezzék. A tőle származott két gyermek sorsát pedig: apaként felvállalta! Utána kerestem, hogy ez valóban így volt-e? Az I. Mózes 46, 6-8 és 12-ben ezt olvashatjuk: *„Fogták jószágaiikat és szerzeményüket, amit Kánaán földjén szereztek, és elmentek Egyiptomba: Jákób és vele együtt minden leszármazottja. Így hívták Izráel utódait, akik elmentek Egyiptomba: Jákób és fiai. ... Júda fiai: Ér, Onán, Sélá, Pérec és Zerah. Ér és Onán meghalt még Kánaán földjén.”* Tehát olvassuk, hogy amikor Jákób és fiai József hívására Egyiptomba mentek, akkor ott volt Júdának Támártól született két fia is: Pérec és Zerah. 100 %, hogy Támár is ott volt és nem maradt az apjánál.

S milyen üzenete lehet ennek, nekünk ma élő férfiaknak a felelősségvállaláson túl? A gyermeknevelés nem csak az anya dolga. Más világ volt, de egy fontos üzenet, hogy a férfiak, az apák, a fivérek nevelték a fiúkat és mindenbe bevonták őket, nem volt kímélet: már gyerekkorban eltanulták a munkát, a szakmai jártasságot, eltanulták a megélhetés fortélyait. A fiúk tudták, látták, tanulták, hogy mit jelent férfinak lenni, hogyan viselkedik, hogyan öltözködik egy férfi.

Ma előfordul, hogy egy fiú előtt nincs minta, nem tudja ki ő, mit akar, mi a célja! Előfordul, hogy ma egy fiú rózsaszín ruhát vesz fel vagy,

hogy borotválja a testét vagy hideg víz helyett langyos vízzel mosakszik vagy, hogy gyenge és nem tudja magát vagy a rábízottakat megvédeni. Előfordulhat, hogy nemi identitás zavarai támadnak, s előfordul, s már-már társadalmi elvárás lesz lassan, hogy ezt a problémáját ne orvosolja, hanem kiélje a saját neméhez vonzódva. Előfordul, hogy egy fiú nem tudja, hogyan viselkedjen egy nővel. Előfordul, hogy egy fiú nem válik férfit. Előfordul, hogy egy fiú elhagyja a nőt, akit magáévá tett és nem viseli gondját, s nem törődik a gyermekeivel sem. Egy patriarchális korban ez nem fordulhatott elő!

Egy patriarchális rendszerben a fiúnak mindent megtanít az apja, vagy a fivérei, vagy a barátai, egyszóval a férfitársadalom. Ezért szinte lehetetlen, hogy elhagyja a férfi a feleségét, a gyermekeit, lehetetlen, hogy céltalanná, tunyává, esetlenné, gyengévé, meleggé, vagy felelőtlené váljék. Ezekben a társadalmakban deviancia elvétve fordul elő. Minden társadalomban vannak elhajlások, de a társadalom kiveti maga közül, s a kiközösítés által rákényszeríti a deviánsokat, hogy kövessék a rendet. Ma azt vetik leginkább a patriarchális, vagy ahhoz hasonló rendszerek szemére, hogy elnyomják a nőt, de erre a bölcs öreg székely azt mondja: „Csak az állítja, hogy a nőt el lehet nyomni, akinek nincs felesége!” Persze mindig vannak kivételek.

E cikkben inkább felvillanásokat osztottam meg, hogy magunkban tovább gondolkozzunk:

*A patriarchális társadalomban nem csak az előjogok, hanem a felelősség is a férfié volt.

*A nőt nem hagyhatták magára. *Emlékezzünk a házassági esküre, s legyünk hűek, szeretettel teljesek a párunkhoz. *A védelemben, az oltalomban, a gondviselésben járjunk élen. *A párkapcsolatban a nő és a férfi egymás segítőitársai és *nem vetélytársak*.

*Nagy a felelősségünk gyermekeink nevelése területén, hogy neveljük és tanítsuk őket és adjunk használható alapot az élethez.

Bába Károly